

REGULÓ.

Pesten csötörtökön februarius 8^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Folytatása.)

Az örömmek, elragadtatásnak nem volt határa. „Mint éltél? hogy voltál mióta nem láttalak?” volt első szavuk; György százszor is kérdé kedvesét, nem történt-e baja? — 's százszor feledé-el hogy Zsófia nem-mel felelt. Csak későre, midőn a' felzudult indulatok csillapulni kezdettek, midőn mindenik fél meggyőződött arról, hogy a' másiknak baja nem történt, — mert a' hölgy is számtalanszor kérdé Györgyöt, nem sebessítették-e meg — csak miután Zsófia megérté, hogy kedvese hozzá szándékozott, 's a' jó szerencse ezen utjában vezeté szabadítására, jutott Kárácsónnak eszébe megtudni, kik lehettek a' rablók; és a' halál első áldozatjában bámulva ismert Kelecsényire.

Ott feküdt a' várnagy is, ki Bodónak csapása alatt vérzett-el.

Az egymásra lelt szerelmesek még csak most érzék magukat boldogoknak, miután láták, hogy üdvöknek e' háborítójától többé nem tarthatnak.

Most már bátran mondhatlak enyimnek — zengé Zsófia — szegüljön bár ellenem egész világ, de kezem szivem a' halálé, vagy azé, ki kétszer mentett-meg a' bizonyos veszélytől. Igen, te vagy éltemnek vezérő angyalává rendelve, te, ki örködve és szabadítólag állasz fölöttem; és valamint eddig te voltál minden gondolatom, ezután is csak te leszesz eszméletem tárgya.“

Györgyöt e' vallomás vég nélkül boldoggá tette, és ezen érzéki mámorba süllyedésében, ez andalodásában szerelménél nagyobb üdvet képzelni sem tudott volna.

De a' földi szerencse muló kéj, és borús napok után csak azért tündököl néha néha korány-fényben, csak azért visz szédítő magaságra, honnan a' kilátás édeni, hogy annál mélyebben süllyeszthessen.

Szerelmeseink, kik abban egyeztek-meg, hogy György Zsófiát kisérje vissza atyjához, 's egyszersmind kérje is meg, mint olyant,

kinek elnyerésére ismét több igénye van egygyel, még nem haladtak száz lépést, midőn hátuk megett a' föld megdobban, 's magukat egy falka Töröktől látják körülvetetve.

Zsófia elhalaványult 's kebléből a' rémület hangja szökkent-ki. — György, ki különben az alkalomnak mindenek felett örvendett volna, most a' számos csordán végig tekintve néhány pillanatig kétkedve állott 's gondolkodva, mit tegyen; mert imádottjának sorsa is lelkén feküdt, ki, ha ő elesik, a' pogánynak hatalmába kerülend: de midőn három Moslimot a' hölgy után látott nyulni, bőszült tigrisként rohant közökbe, 's két vágásra mind három földön hevert. Kardja villámként dult a' pogányok között; minden sujtásán halál ült, 's csapása alatt kalászsökként hullottak a' Törökök. Néhány pillanat múlva halommal feküdtek körölte az elhullottak. De karai lassanként lankadni kezdettek; vére már több könnyű sebből ömlött; végre egy hatalmas buzgány-csapás, melly hátulról érte fejét, földre teríté. Ugyan ekkor hullott-el uti társa is. A' tetemesen meggyérített Ozmánok ujjongatva vették körükbe a' hintót, 's néhány percz múlva csak porfelleg jelelé utjok irányát.

A' nap már magasán állott délen, midőn György magához tért; szemeit csak lassanként veté-fel: fejét, melly a' kapott ütés következtében kábult 's zavart volt, többször próbálá fölemelni: de hiába. Végre, midőn hosszas küzködés után felülnie sikerült, 's a' kellemesen lengedező fuvalomnak érzékeire jótékony hatása által eszméletét vissza kezdé nyerni, a' multa gondolt, 's annak rettenetes valószínűségéről meggyőződven vadul szökött-fel, szorongva nézett körül, bőszülve nyargalá-be a' ligetet; minden bokrot, minden fát meg vizsgált, minden fűszál mellett kedvesét keresé; a' rónaságra szaladt, 's mint kit a' lelkiismeret furdálása üz, czél nélkül bolyongott minden felé; sebeinek fájdalmát, mellyek zsarátnokként égtek, az epesztő szomjúságot, melly miatt nyelve inyéhez ragadt nem érzé; ő ment, merre lábai vitték, nézett, merre szemei akarátja nélkül fordultak: de midőn tekintete a' keresett tárgyat nem találá, midőn hiába kémlelődék, ismét vissza ment a' csataterre azon reménnyel, hogy Zsófia eddig ott vár reá — mert mit nem képes az illy körülményben levő hinni — felkutatá újra az egész vidéket, 's felhárnyá még a' holttest-halmot is. — Midőn azonban minden igyekezete sikertelen volt feltalálni azt, ki üdve 's bálványa volt, vad elkeseredéssel, szemtelen fogvicsorgással 's agyarkodva nézett a' nap felé; hajai rendetlenül lebegtek, szemeiben sötét kétségbeesés ült, 's ökölbe szorított kezeit égre feszítve magán kívül ordítá: „és te ezt oda fenn megengedheted! megfoszthatnál tőle, midőn tudtad, hogy életem csak tőle függ! — Nem, az lehetlen; vagy ha igen,

tagadom, hogy örök irgalom, örök jószág forrása vagy! 's a' poklok-hoz szegődöm!" — és lába hatalmasan dobbantott földre, mintegy a' poklot felidéző.

A' dobbantást tompa nyögés követé. György mohó vágygyal tekintett oda, 's im egy nehéz sebben elhullott Moslim fetreng lábainál, ki a' róla lehányt többi testnek elhárítása által levegőhez jutván, most György dobbantása által keményen érintve magához tért, és a' rá bámuló ifjúnak töredező szóval esdekelt, vessen véget egy döféssel kinjainak.

A' hajótörést szenvedett nem örvend jobban a' mentő csónaknak, mint Kárácson ez emberi hangnak; mert ez által Zsófia hollétét kitadni remélte. És nem csalódott. A' sérvült pogány nagy nehezen megtudta mondani, hogy ők a' török - szent - miklósi őrseregnek egy része voltak, prédálásra szándékoztak menni, 's a' lövések hangja után jöttek a' ligetbe.

György, ki nem kívánt jelenleg többet tudni, csak azt, merre vitetett üdve, előbbi kifakadását az ég ellen töredelmesen megbánva térdre rogyott, 's buzgó szívből imádkozék: „engedj-meg örök irgalom — sohajta — hogy benned, gondviselésedben kételkedtem; de te tudod, hogy az ajk ha hibázott is, a' szív semmit nem tudott arról, mit a' nyelv mondott. — E' rövid, de tiszta szívből jött fohászkodás után mintegy megerősödve állott-fel, és sebes léptekkel sietett a' szerencsétlenség helyéről.

Más nap hajnalban eltörődve, tikkadtan 's tagjait alig vonva ért a' táborba.

Andor rémülve szökött-fel nyughelyéről, midőn Györgyöt halványan 's véresen a' sátorba lépni látta; a' hölgy apród pedig sikoltva és szevedélyesen rohant hozzá, és remegve tudakozá, mi történt vele.

Kárácson kevés szóval elmondá a' történtteket — miután ágyra dült — és megparancsolá, hogy míg jobban nem érzi magát, Báryn kívül senkinek tudtára ne adattassék visszajötte..

Egy hét múlva fölkelte György; ifjúsága 's a' még teljes erőben működő természet sebői gyógyulását igen elősegélé. — Ez idő alatt Báryval, kinek a' megtámadásról szóllott ugyan, de a' leány elragadásáról nem, elvégzé, hogy mihelyest felüdül, Török - szent - Miklóst ostrom alá veszik. Szócs pénz-segédet hozott; Andor két utat tön, hova, Györgyön kívül senki sem tudta; Báry pedig a' sereget gyakorlá szorgalmasan. Megérkezése után nyolczad nap reggelén Kárácson a' kiállított sereg előtt megjelent, 's ajtatosságot színlő tekintettel így szóll hozzája: „bajtársaim! az ég, ki titeket műve elvégzésére választott, nekem szegény szolgájának, kinyilatkoztatá, hogy

itt az idő a' pogány-járonnak lerázását megkezdeni. Munkánkat Török-szent-Miklós megvételeivel kezdendjük. E' vállalatra nem kell több hat száz embernél; azért tehát, kik e' munkára magukat az égtől különösen választottaknak érzik, kiknek szívök tiszta minden más egyéb gondolattól, készüljenek, holnap hajnalban utnak indulunk. Élelmet 's más utunkat hátráló tárgyakat nem fogunk vinni; a' seregeknek ura, kinek zászlója alatt vítezkedünk, bőven fog minden szükségessel ellátni; csak kegyelmében bizzatok. Az égből tűz fog alá hullni, a' várat megemésztendő; a' falak pedig, az ég ura segedelmének jeleül, mihelyest feléjük rohantok, össze fognak omlani, mint József előtt Jeriko falai! Ha az ur van velünk, ki ellenünk? Edzjétek tehát szíveteket nemes bátorsággal! A' világ szeme most rátok van függesztve; tőletek függ a' hon szabadsága, rátok háromlandik a' nagy dicsőség: babérotokat még az utókor is irigyleni 's neveteket örökíteni fogja. Ki pedig a' harczban dicsőségesen elesnék, az angyalok arany kocsin viszik a' menny dicsőségébe!

Kárácson szavait harsány riadás követé, a' lelkesedett seregnek örömjaja. Csak hamar kivált többi közül az ostromra menendő hat száz; harczra készült, hadi dalt zengett, éjszaka diadalomról álmódott, 's másnap a' csirázó hajnal őket már uton találta Török-szent-Miklós felé.

IX.

— — riad a' kürt, és csendülnek az érczek.
Vad recsegések után örvény szakad a' levegőben,
'S összeveszett hangok zavarékit hordja visitva.

VÖRÖSMARTY.

Sötéten, mint terhes felleg árnya, terült-el a' pusztán Török-szent-Miklós kormos téglafalaival, melyeken az idő vas foga több helyen tetemes csorbákat rágott. — Nagyön csalódnék, ki azt hinné, hogy a' rónaságon épült várak hajdankorban is a' mostani hadi tan szelleméhez alkalmazott modorban készültek. Két, legfeljebb harmadfél lábnyi téglafal keskeny lölyukakkal, széles sánczárkok, magas földhányások, rovátkos homlokú őrtornyok, melyeknek kupján szélkakas csikorgott, és sulyos felvonó hidak, a' sánczárkokra könyöklők, tették akkor az erősséget. Történetünk korában ilyen erősség volt Török-Szent-Miklós is, és a' szolnoki bey parancsnoksága alatt állott.

Falaiin belül komor tekintetű, füstös, csinatlan épületekbe ütközött a' szem, melyeknek magas, keskeny ablakain keresztül gyéren süttött az épület beljébe a' napvilág. Ezen épületnek egyikében, mely a' többi közül csínossága 's magassága által kiváltt, a' keleti-

leg bútorozott teremben két hölgyet látunk kereveten ülni, kikben Zsófiára és szobaleányára fog ismerni az olvasó. — Zsófia szemeiben a' fájdalom harmatja gyöngyözött; tekintetén sötét bú's levertség ült.

„A' szent alkoránra esküszöm — mondá egy dúsan öltözött köpczös, vad tekintetű barna Török, ki Zsófia előtt keresztbe vetett lábakkal gazdag bárson vánkoston kényelmesen dohányozva ült, 's a' hölgyet sovár tekintettel vizsgálá — könyeid még igézőbbé tesznek. — Leány! te szép vagy, mint a' paradicsom hurija, és méltó arra, hogy szerelmére egy igaz hívó érdemesítsen; azért meg kell lenni, hogy szeress!”

„Kimélj uram, — zokogá Zsófia — hallád már, hogy szívem egyik hazámfijának birtoka; ki, ah! embereid fegyvere alatt vérzett-el; de ha úgy nem volna is, kívánhatnád-e, hogy hitem 's hazám ellenségét szeressem?”

„Leány ne ingerelj — riadá szikrázó szemekkel a' Moslim — különben is sokat hallgattam már el tőled. Alláhra modom, szeretned kell, vagy pedig erőszakkal teendem magamévá, mit jó szerével megadni vonakodol!”

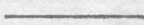
„Erőszakkal? — kiáltá felszökve Zsófia minden lelki erejét összeszedve, 's arczán nemes boszúláng terült-el — erőszakkal pogány? — Erőszaknak csak ott van helye, hol a' kényszerítettnél sem hiányzik egészen az akarat: de erőszakod nálam kudarczot valland; mert noha nincs fegyverem az erőszak előli menekésre, de e' falakon agyamat szétzuzni, vagy lélekzetemet magamba fojtani elég erőt érzek keblemben.

Ha! ha! ha! — majd meglátjuk — vigyorgá sátáni kacagással a' Moslim, és felállván Zsófiát karaiba rántá.

A' hölgy, ki legszentebb palladiumát, ártatlanságát, látta veszélyben forogni, utálattal taszítá vissza a' pogányt, 's az újra feléje tolongót keményen arczul csapva belső teremébe iramlott, mellynek ajtaját maga után becsapta.

Kuczuk bey — mert ő volt az erőszakoskodó, dühösségében tajtékozva ránta gyilkot, 's az iramló után e' szavakkal sujtá: „pokolra veled keresztény eb!” — De a' gyilkot czélt tévesztve az ajtó küszöbébe furódott. „Rabszolgák! harczbárdomat ide — orditá Kuczuk — e' nyakas giaur fejével tekézni akarok.”

Rohanva omlott-be egy csapat rabszolga, 's az izmos tölgyfaajtót hajalmas sujtásokkal döngeték. Az ajtó végre engedett csapásaiknak, több helyen repedezni kezdett, és nagy zuhanással beomlott. A' szobából éles sikoltás hangzék-ki, és — de vonjunk fátyolt e' látmányra, és térjünk vissza pórhadunkhoz. (Folyt. köv.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' vasolvasztásnak új módja. Scheffieldben nem rég igen érdekes 's hasznos próba tétetett. Miután a' kohban egy vas rud izzó fejrre tüzesített, közvetlenül egy nagy kovács-fújtató léglyuka elébe tették. A' vas azonnal olly forró lön, hogy olvadni kezdett, 's a' folyékony anyag sziporkázva ömlött-szét a' levegőben, mint midőn vassodronyt savítóban égetnek-el; illy módon több veszett kárban egy font vasnál. Ugyan e' munkálat más mód által is eszközölhető; ha a' vasrud t. i. izzó, más végére kötél kötetik, minél fogva a' levegőben addig forgatják, míg a' vas olvadni nem kezd, 's apró sziporkákban szét nem száll. E' tüneménynek magyarázata igen egyszerű. A' tüzes vas-sodrony, mint közönségesen tudva van, savítóban élénken ég; ugyan ez történik vele, ha tüzesítve a' légszesz-fuviócsőnek nyílásához tartják is. Tartsuk most a' tüzes vasat egy kovácsfuvónak léglyuka elébe, az azt környező lég minden pillanatban újonan ömlik reá, 's így természetesen tömördek savító is. Ugyan ezen körülmény okozza a' levegőben sebesen forgatott tüzes vasnak olvadását is.

A' nagy kapellai kettős barlang Thuin mellett. Mint magyar ország évrázjaiból tudjuk, azon darab föld a' Dráva és Száva között, melly horvát országnak egy részét teszi, 's most a' károlyvárosi négy katonai kerületre van osztva, hosszú évek során vérengző csaták, számtalan öldöklések 's pusztítások színhelye volt. A' Törökök szomszédsága 's akkori műveletlen nép vérengző kedélye folytonosan éleszté ez emésztő tüzet, 's táplálá a' veszélyt, melly csak akkor szűnt-meg, midőn a' határőrző katonaság felállítása által a' rabló szomszédok kicsapongásai ellen gát vonatott, és a' nyomorgatott népségnek nyugalma 's javai biztosítottak. Ez éppen olly nyugtalan mint veszélyes korszakban a' szomszéd bosznyák földön egy csapat kőbőr-lő csürhe nép, minden nemzetnek legelájljasodottabbjaiból álló rabló csoport, szövetkezett össze, melly a' szomszéd tartományokat átvándorlá, pusztított, 's gyilkolt, és Muhamed zászlójainak árnya alatt a' fegyvertelen nép között iszonyú vérontásokat vitt végbe. E' rablók azonkívül a' határhegyeknek minden ösvényét ismerék, a' határt képző végtelen vadonságot minden irányban átkőborlák, 's a' vidéknek minden zugát annyira ismerték, hogy a' lakosok soha sem voltak biztosak, melly órában támadtatnak-meg. Illy körülmények közt nem egyszer látta a' boldogtalan földnép véres verejétkkel szerzett vagyonától magát egy óranegyed alatt megfosztatni, nem egyszer kénytetett látni a' nejen 's leányán elkövetett égbe kiáltó méltatlanságot; mert egy szánat-szó, egy békétlenség hangja, egy mély, nyögéshez hasonló sohaj vagy védelemre szánt mozdulás által a' vérengző fenéknek gyilkát vezette volna szívébe. Mi volt tehát természetesebb, minthogy e' boldogtalanok védhelyet kerestek, hol csekély ingó vagyonukat, önnön 's kedveseik életét biztosítva tudhatták. És lám! e' védhelyet a' természet ajánlá nekik, midőn nagy Kapella hegylánczában a' kettős barlangot feltalálniok engedé, melly jótékony anyaként fogadá őket keblébe, 's elleneiknek leselgései elől elvoná. Azon hegy, melly alatt e' barlang van, Kapellának egy kinyuló része, 's jelenleg a' károlyvárosi tábornokság földjén Thuin falu mellett, az ogulini gyalog határőr ezred kerületében, Károlyvárostól 10 órányira dél felé, a' tengerre vezető új József-ut mellett fekszik. E' hegy megiehető magas, 's a' thuini sziklavárnak ellenében nyulik-fel. A' barlang a' hegy odvában két részre van

osztva, melynek mindegyik osztályába különös ut vezet kívülről. Az alsó barlang bejárása kis mélységben esik; ez több ölnyi széles 's magas nyílás, melynek ivhajlásai természetből idomitott oszlopokra támaszkodnak, a' nyílásból nyáron át bő hullámú patak csörgedezik, mely egy órányi téren, mennyire t. i. a' barlang nyulik, azt hosszában átfutja. A' bejárás előtt egy vastag fal romjai láthatók, mely bástyaul szolgált. Ezen még néhány lövőlyukak 's vas sarkok nyomai is láthatók, melyeken a' kapu mozgott. A' bejárás felett sziklába vágott ember magasságú nyílások is vannak, melyekbe belülről juthatni, és őrtanyául szolgáltak; de a' hegy ormáról lecsüggő 's örökké viruló folyóka miatt most már alig tűnnek szembe. A' barlangnak föntszája egy óranyira nyulik, 's Osterinnál, egy más hasonló nagy falu mellett a' másik nyíláson ismét szabadra lehet jutni; szélessége hat, magassága 5 öl. Az alacsonyabb mellék-rovátkáknak egyike egy nagy, tágas csarnokba vezet, melynek közepén kis tó kínálkozik kristály-tiszta jó ízű vizével, 's a' habokban virgoncz halacsákak uszkálnak. E' barlang felett egy másik, az alsóhoz majd hasonló nagyságú nyulik-el. Ha kívülről akar az ember ennek ürébe hágni, a' hegy ormára mászva kell néhány száz lépésnyi utat haladni; belülről pedig két nyíláson kőbe vágott lépcsők vezetnek belé. E' felső az alsóval alkotására nézve mindenben megegyezik, csak hogy tó nincs benne. A' kővekből kiszivárgó nedv lassanként csepeg itt le és a' legszeszélyesebb alakokat képz; gyomruk mind e' mellett sem nedves; sőt nyáron jótékony hűvességgel kínálkoznak, télen pedig kellemes meleget nyújtanak a' külső hideg ellen. A' barlangot alkotó kő mész-nemű pala, rétegekkel.

Miután a' föld népe e' védhelyre talált, annak olly célirányos elrendezéséről is gondolkodtak, hogy az jövőben biztos menedékhelyül szolgáljon a' Bosznyákok rablásai ellen. Ennek következtetésében a' barlang sötét odvában fából lakokat építének, melyekbe családok, barmaik 's csekély vagyonukkal védhelyet találtak. A' barlangok most négy emeletes épülethez hasonlítanak, melyeknek bejárását vastag erős falakkal zárák-el, 's azokba lövőlyukakat vágtak. A' nyílások, melyekbe a' szobák vagy osztályok gerendái voltak illesztve, most is láthatók. Midőn a' tartomány a' rablók kicsapongásai alól fölmentetett, barlang-lakóink sötét védhelyüket oda hagyva a' termékeny völgyekbe költöztek, és vasszorgalmuk által a' feldult tájt csak hamar virágzó rétekké, gazdag kalászokkal rengő szántó földekké és arany 's amethiszt fűrtöket termő szőlökké változtatták. A' patakot, mely most a' barlangon keresztül folyik, de nyáron többnyire kiszárad, mesterséggel vezették a' nélkülözhetlen föld alatti tanyába. Egy, a' fő bejárásnál lecsüggő, különös alakú sziklacsúcs, melyet azonban a' felzudult 's rajoskodásra kész képzelő elme szövőszek mellett ülő hölgynek képez, különös népmondára nyújtott anyagot, melyet itt közlünk. Többi között a' barlangban egy anya is lakott leányával; ez utóbbi ügyes szövőné lévén, szenvedélylyel folytatott munkájába néha annyira bele merült, hogy miatta a' vásár- 's ünnepnap isteni tiszteletet is elmulasztá. Hol ama szeszélyes alakú szikla lecsügg, állott — mint a' nép beszéli — a' hölgynek kamrája. Midőn egy vasárnapon munkája miatt ismét elhagyá az isteni tiszteletre menést, anyja annyira fellázadt ellene, hogy bőszen hevében megátkozá azon kívánnattal, váljék kővé. Alig harsant-el az átok-ige, a' leány vére megfagyott, és szövő székével együtt kővé vált.

KÜLÖNFÉLE.

Kovács - árjegyzék. Egy utazó herczegnek udvarmestere N. városban keresztül utaztában kovácsot 's kerekgyártót hivatott, hogy az uti kocsikat vizsgálják-meg. Minthogy ezek a' legszorosabb fürkészés után sem találtak valami igazítandóra, 's tőlek még is számadást kértek, a' következő árjegyzéket nyújták-be.

Árjegyzék három kocsi megvizsgálásaért.

1.) Kocsi alá buvásért	—	—	—	12	kr.
2.) Ugyan azért hátulról előre	—	—	—	24	—
3.) E' közben két fő koppintásért	—	—	—	6	—
4.) Egy szegre ütésért	—	—	—	12	—
5.) E' mellett egyszeri uj megütésért	—	—	—	6	—
6.) Pálinkaért	—	—	—	12	—
7.) Borra való egy személyre	24	kral	—	48	—

Összesen 2 ft.

Minthogy a' herczegnek még! illy árjegyzék soha sem nyújtatott-be, kétszerezve parancsolá az összeget kifizetni.

Szabó - sirirás. Egyik devonshire-i czinteremben következő felírás olvasható egy ruha-művész sirkövén: „e' kő alatt három rófnyi mélységben fekszik Miller Robert, ruha-művésznek elkopott felső öltönye. Utósa akarata szerint még nyolcz más szabónak elhullott maradványa is hozzá fog takaritattni, hogy itélet napján mint egész férjfiú jelenhessék-meg a' nagy bíró előtt. Aggnapjai nyugalomban folytak, míg azonban a' halál, e' minden szabó öreglegénye bekopogatott, 's ollójával a' boldogultnak élete fonalát elmettsé Nyugodjék békével!

Komolyrejtvény.

(Aenigma.)

Holt lény vagyok, 's még is szólni sokszor tudok,
Csalok, veszélyt hozok, rémítetek, lázítok,
Csupán férjfiaknak vagyok én barátja,
Bár miattam fíjját sok anya gyászolja.
Nagy erőt fejtek-ki, semmivé is teszek,
Bátorító vagyok, ha vérontó leszek.
Eltudok némitni vészes dörgéseket
Leesillapítom a' villám-örvényeket.
Tompá bús hangommal kemény férfi-szívben
Lágy érzést gerjesztek, midőn vörözönben
Elhunyt hű társára búsán emlékezik,
'S érte barátjai a' végdiszt megteszik.
Azonban öröme is szintén buzditok,
Midőn innepélyes hangokon szólhatnak.

Szunyogi.

Előbbi rejtvény: gém, kém, rém.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazcon alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.